

La mirada

Toni Vall

tvallka@hotmail.com

Editar les crítiques

Ja em faig el càrrec que, tot sovint, els discursos públics connotats de crítica envers les decisions que prenen els polítics resulten un pèl demagògics, injustos o excessivament arrauxats. Ja em faig el càrrec que no tothom té la mirada analítica més precisa per articular una reivindicació mesurada i raonable més enllà de l'estirabot i el "no passaran" més primari. Però entomar i digerir les crítiques forma part de l'esperit del sistema en què vivim, encara que no ens acabin d'agradar, ni les crítiques ni el sistema. Els explico això perquè diumenge el 33 va emetre el concert *Les nostres cançons contra la sida*. Ja em faig el càrrec que un concert de llarga durada, amb temps morts i transicions entre les actuacions, ha de tenir un mínim edició abans de ser emès. Però també entenc que un esdeveniment d'aquestes característi-

Vaig trobar a faltar alguns dels discursos més crítics

ques en què la música és fonamental però no única, en què tan important és què s'hi canta com què s'hi diu, s'hauria de ser molt curós amb la tisora. Vaig trobar a faltar alguns dels discursos més crítics de la vetllada, com els de Gossos o Obrint Pas, que carregaven contra les farmacèutiques i contra els polítics que no administren bé els recursos que tenen. En canvi, d'altres més protocol·laris –com el d'Els Amics de les Arts– sí que van aparèixer. Desitjo que no hi hagi hagut premeditació i tampoc cal que ens esquinquem les vestidures, però potser que anem amb una mica més de compte. No fa gaires setmanes, TVE va tallar els discursos més punyents dels premis Max. No cal que ens dediquem a crear més precedents.